

Íme a múltunk

Íme a múltunk:

a hegyek:

őseink megkövesült gerince.

*A völgyek anyáink beszakadt medencecsontjai
bennük elhalt magzatok a kövek.*

Nádasok lengetik

a honfoglalók zászlait.

A magasba Botond buzogányát emeli a sás.

A kaszák, fejszék, balták

nyelükben még

Dózsa erejét szorítják.

Az ő tüzes koronája a Nap.

Kiharapott búsától vereslik

máig a szánk.

A Porta felől a fél-Hold

fél-feltűnik időnként.

Tárogató harsan, a szél.

Hajrázva messziről

csapat kukoricás tör elő.

Petőfi kardja: lendül előre egy ág

Ágyúk dörögnek: körben az egek.

Villámlások hasítanak az éjbe,

elhamvadó torkolattüzek.

S íme a berukkolt utak,

menetelnek szememben

felmálházva háborúba, halálba,

Isonzóhoz, Don mellé.

Meteorszilánkok:

repszdarabok süvöltenek fölénk.

Falevelekkel, dögcédulákkal

tele ősszel az árok,

minden utcaszél.

*íme a múltunk:
a tiünető utcák,
kelet felől végtelen hadoszlopok
csikorgó özöne,
s az égig felvöröslő évek koromja,
belerakódva homlokráncokba,
kövekbe, pórusaiba
a ráuk sötétedett időnek.*

Átjár a szél

*Egy varjúnak integetek,
arra menjen, arra északnak,
arra van neki hazafelé.
Én is megyek,
rakom lépteimet
egyiket a másik elé.*

*Átjár a szél,
lengeti tudóm lombját,
akár a fákét.
Besüüt szemembe a fény,
mint valamely tanyaablakon.
Szétnéz bennem az idő,
az ég is a magasból.*

*Mint ahogy én is nézem:
egy koporsót visznek át a gáton,
mintha a jövőnek vinnék,
a faluban az lenne halott.*

*De nincsen gyászmenet,
nem vonulnak templomi lobogók.
Csak a megfogyatkozott fák
ereszkednek alá,
lépdelnek feketében a temető felé,
és egy karó,
talán maga az Isten
tűnik fel a kórók között,
magasodik a láthatóáron.*

Mellette

A. M.-nak

*Akit szeretek, el ne hagyjon,
majd mellém is ő haljon.
Ő jöjjön mellém, alászállva
az örökké való elmúlásba.*

*Mellette bűnbódjem bűneimet,
ne legyek szennye a földnek,
magamat tisztára vajúdjam,
s a világot is élhetőbbnek.*

Riadó

*Riadót fúj a szél:
jön a fekete vihar, fergeteg.
Ráng, süvölt minden ág.
Az égi fények megsötétednek.*

*Mérföld hosszú szöcske,
riadt villám ugrik át az égen.
Amerre lát, a por
menekül mennydörgő félelmében.*

*Szárazon nem marad,
csak egyszer érje utol a zápor.
Szárítkozzhat, mire
újra szállhat, megülhet a fákon.*

Veled jó

*A Nap veled tud
igazán nevetni,
örülni a világnak.
Az égről
alkonyatkor se akar lemenni,
napoztatná a vállad.*

*Veled jó lélegeznie a levegőnek.
A szomjas víz jót veled iszik.
Rubádnak jó gyönyörködni benned,
tetszel neki,
ahogy dekoltázsa mellednek kinyílik.*

*A szélnek veled jó megszellőztetni magát,
a fényeknek fényeskedni délben.
Szívemnek is jó dobogni
a tiéddel.*